

ČLOVEK

Ramon de Garciasol

Postoj, o čas! Postoj, meso! Življenje, stoj!
Ne čas in ne meso in ne življenje ne čakajo.
K svoji usodi gredo z zvezdami in letnimi časi,
gluhi, božansko gluhi,
dan in noč, brez gospodarja in brez počitka,
in ni besedi, ne razloga in ne solza,
ki bi jih mogli odvrniti od njihove poti.

Niti Bog, človek, bi se ne mogel izneveriti sebi
in svoj korak priličiti tvojemu trudu,
zamenjati svojo neskončnost s tvojo nevednostjo,
red podreti, da bi te straha odrešil.
Čakaj vsekdar. Čakaj med delom,
spokojno in jasno.
Odganjaj in pusti, kar te mehkuži,
kar te želi spremeniti, narediti drugega,
tebe, ki temeljiš na svobodi.

Prav do tvoje lobanje pljuskajo vali
bistri ideje, ki jih stoletja
zapovrstjo ti pošiljajo.

Samo v dvomu včasih, človek, počakaj.
Postojta resnica in ti, in naj čas postoji,
ki ob utripu vas svojih žil ustvarja.
Človek si, tisti, ki se ne umakne,
zato da se svet ne zaustavi,
da se rast ne spodreže.

V svoji si bitki in moji.
Ni še ura počitka.
Kruh, ki jemo ga, diši po krvi,
v žitni moki je nekaj našega,
in ubogi živi ljudje, ki se mučijo
z upognjenim hrbtom sklonjeni k zemlji.

Naj obrabi se čas, meso naj umre, življenje premine,
če niso taki, kot se človeku spodobi,
njegove rasti in časti.

Naj prašič je brez omahovanja,
naj kača zastruplja, kot ji je dano,
osat pa naj rani rokó, ki ga boža,
in senca jemlje nam vid.

Ti si človek.

Ne prosi, ne tarnaj, ne roti
brezbrižne narave.

Čakaj, uči se, spoznavaj, gospodari.
Čas, pójdimo! Razcveti, meso, se! Nadaljuj se, življenje!

(Defensa del hombre, 1950)

V ZAČETKU

Blas de Otero

Če sem izgubil življenje in čas in vse,
kar sem zagnal kot prstan tja v vódo,
če sem izgubil glas med goščavjem,
mi ostane beseda.

Če sem žejo trpel in glad, vse,
kar je moje bilo in se je izkazalo kot nič,
če sem potihoma sence požel,
mi ostane beseda.

Če sem usta odprl, da videl bi lice
čisto in strašno, ki moja ga ima domovina,
če sem usta odprl, da sem vsa si razgrizel,
mi ostane beseda.

(Pido la paz y la palabra 1955)

PRVA PESEM

Blas de Otero

Dokončno bom pel za človeka.
Nekega dne — kasneje — neke noči
me bodo čuli. Danes gredo — dajmo — brez cilja
gluhi od žeje in lačni od mraka.

Jaz prinašam zoro vam, bratje. Vodo vam črpam,
ne večno, a prav pred vašimi durmi.
Pridite, glejte. Pridite, pijte. Dajte,
da vas z vodo in lučjo mazilim pod mesom.

Na mah so ubili triindvajset milijonov
ljudi. Na mah na Boga navalijo —
gluhi, samotni okop smrti —
z dušo v rokah, med zobmi pa